

[Alice Faber]

det i folketinget i dag, vil jeg foreslå, at man henstiller til politimyndighederne, at de gør en indsats for at få nogle flere kvindelige politibetjente ansat, at man annoncerer efter og prøver på at få fat i flere kvinder på den måde, som man kan få fat i kvinder på, igen nem ligeretskonsulenterne osv.

Men det skal ikke være sådan, at de få kvinder, der i første omgang bliver ansat, så først og fremmest skal tage sig af voldtægts ofre. Det skal være sådan, at disse kvinder får de samme opgaver, som de mandlige politibetjente har. Ellers bliver det nogle meget begrænsede arbejdsopgaver. Der er uden tvivl meget brug for, at der kommer kvinder ind på mange flere politimæssige opgaver end nu. Fra mit arbejde i fængslet ved jeg i hvert fald, at man har gode erfaringer med kvindeligt vagtpersonale, så kvinder i meget større udstrækning ville nok gavne holdningerne inden for politiet.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Så vidt jeg har forstået, forsøger man i politiet at lade én og samme person følge den samme sag. Det var i og for sig det princip, jeg ville ind på ved at antyde problemet for. For man kan meget let nå dertil, at man lige pludselig skal bruge mere mandskab, hvis man skal have to betjente til at følge én og samme sag: en mand til at tage den mandlige del og en kvinde til at tage den kvindelige del.

Jeg håber meget, at det forslag, vi drøfter her, og hvor fru Tove Niemann er ordfører for forslagsstillerne, drejer sig om et overgangsfænomen, og at vi om 5 eller 10 år, når indstillingen til disse ting har ændret sig i samfundet, får det sådan igen, at man har tillid til, at den betjent, der afhører én, gør, hvad vedkommende kan, og at man ikke føler sig hæmmet i sin udtryksform over for betjenten, uanset hvad køn vedkommende har.

Nør Christensen (CD):

Forslaget er væsentligt, og jeg kunne egentlig godt erklære, at jeg kunne ønske, at forslaget kunne realiseres aldeles omgående. Men vi må jo, som det også er sagt tidligere, erkende den personalemæssige situation, som, så vidt jeg er orienteret, ikke muliggør,

at vi kan realisere forslaget inden for de nærmeste år. Problemet løses bare ikke ved at ansætte en enkelt kvindelig betjent. Nej, der skal ansættes mindst 5-6 stykker i hver enkelt politikreds. Når der skal ansættes så mange, skyldes det bl.a., at der skal tages hensyn til såvel ferie som fridage og sygdom, og disse hensyn må vi nødvendigvis tage, da afhøring i disse sager skal finde sted umiddelbart, fordi de altid er af hastende karakter.

Men forslagsstillerne skal have tak for forslaget, som vi om nogle år som nævnt vil kunne imødekomme. Det er beklageligt, at det kun er enkelte medlemmer fra fremskridtspartiet, som tilslutter sig forslaget, men det skyldes måske den instinktive skræk for de offentligt ansatte.

Fru Lise Østergaard ville til at begynde med foretrække kvindelige betjente. Jeg vil gerne understrege i den forbindelse, at det kan være udmærket at ansætte kvindelige betjente, men der må under ingen omstændigheder slækkes på de krav, der stilles i forbindelse med ansættelsen.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil begynde med at erklære mig enig i fru Lis Møllers bemærkninger om, at kommissoriet for det af justitsministeren påtænkte udvalg efterhånden bliver noget omfangsrigt. Jeg mener ikke, at dette problem i særlig grad trænger til at blive drøftet i et udvalg. Jeg synes, det, der er stillet krav om her, er meget rimeligt, blot ville jeg have ønsket, at fremskridtspartiet havde husket på, at den gældende voldtægtsparagraf omhandler voldtægts ofre, ikke specielt kvindelige voldtægts ofre. Derfor er det af hr. Bjørn Elmquist rejste spørgsmål om, hvorvidt en mand skulle have ret til, hvis han havde været udsat for voldtægt, at kræve sig afhørt af en mandlig politibetjent, helt naturligt, og når vi kommer til det, skal vi nok have rettet forslaget til, at man må kunne kræve sig afhørt af en person af samme køn; så ville det være i overensstemmelse med paragrafferne.

At dette, at én og samme person følger samme sag, skulle gøre det farligt at indføre en sådan bestemmelse – det var hr. Bjørn Elmquist, der var inde på det – fordi det kunne kræve mere mandskab, må unægtelig forudsætte en livlig fantasi hos hr. Bjørn